

Cojza; odbornike in pisatelje: Mirosl. Vilharja, dra. Mat. Preloga, Pet. Hicingerja, An. Janežiča, Bl. Potočnika in druge.

Ob koncu poročila dostavlja gospod predsednik, dr. Costa, kateri je duša narodnemu zavodu in vrednik „Letopisa.“ „Obžalujem, da ni bilo mogoče sklicati občnega zbora tečajem leta 1873, in da dobé udje knige za l. 1873 še le sedaj. A na eni strani me tolaži to, da vendar udje s tem ne trpé nobene dejanske škode; z druge strani naj pa tudi izrečem, da sili in okolščinam v okom priti ni bilo mogoče. Smrt g. tajnika prof. Lésarja, viharno politično gibanje l. 1873., v katero sicer „Matica“ ni bila vpletena, pa skoro vsi delajoči Slovenci (ob volitvah v jeseni), preobložitev tiskarnice z delom — to so razlogi zamude, kakoršna se morda ne bo več ponavljala.“ „Naj Bog blagoslovi tudi v prihodnje ta zavod, in naj se ga krepko poprime národ slovenski, da bode storil v 2. svojem desetletji enak korak naprej, kakor ga je storil v prvem!“

Cerkvene zadeve.

Zaprteje Poznanskega nadškofa Ledohovsky-a je dalo priliko, da so vsi kat. škofje na Pruskem, njih 12 po številu, razposlali vkupni pastirski list do vseh katoličanov na Pruskem, v katerem jih k stanovitosti v veri in k molitvi za zaprtega nadškofa opominjajo. Med drugim rečejo: „Mi ne delamo prekucije v državi, kakor se nam podtika, ampak dolžnost do Boga in do Vas, katere nam je Bog izročil, nas veže, da se postavam ne podvržemo, katere nameravajo cerkvo božjo v korenini zatreti. . . . Kaj namreč imamo zavoljo svojega upora pričakovati? Zgubo premoženja, ječo in morebiti prezgodnjo smrt v ječi. Kaj imajo pričakovati zvesti duhovniki? Zgubo svojih služeb, pregnanje iz svojih fará, ostre kazni in ječe. In kako se bo tebi godilo, krščansko ljudstvo, kadar ne bodeš več imelo ne škofov, ne mešnikov, ne božje službe, ne sv. zakramentov? Strah nas je, le kar misliti na to. . . . Morebiti so časi že blizo, ko škofom ne bo več mogoče, vladati cerkve božje; — časi, ko bomo mešniki pokazati morali, da smo pravi mešniki, to je, da ne darujemo le kar daritve Kristusove na altarji, ampak da smo pripravljani, tudi lastno krv in življenje darovati za cerkev Kristusovo; — časi, ko bodo kat. srenje brez dušnih pastirjev in brez službe božje. Dokler vam bo še količkaj mogoče, najti postavnega mešnika, in pri njem slišati sv. mešo, in od njega prejeti sv. zakramente, storite to radi in se ne ustrašite nijene težave. Z mešniki pa, ki z vašim škofom in rimskim papežem niso v zavezi, ne imejte nijene zaveze! — Ako brez lastnega zadolženja ne bodete mogli ne k sv. meši, ne k sv. zakramentom, pa bote trdni ostali v sv. veri, zaupajte, takrat bo milost božja

vse nadomestila. Potrjujte drug drugega v veri! Izrejte in podučite, vi starši! svoje otroke toliko bolj skrbno v sv. veri, da v njej stanovitni ostanete, in da se tudi vi sami, kadar čas sedanjega preganjanja mine, brez kesanja nánje spominjati zamorete. — Molite za našega kralja in cesarja, in za našo predrago domovino! Molite za vse potrebe sv. cerkve in sv. Očeta! Molite za vse škofo in mešnike, posebno pa za zaprtega nadškofa, da ga božja milost tolaži, krepča in v kratkem zopet reši iz ječe!“

Tudi Vratislavskemu knezu in škofu, čigar škofija sega deloma tudi v Avstrijsko državo, so vse pohišje zavoljo ne plačane kazni po dražbi prodali. Njegov stolni kapitel je vse pokupil za silno drago ceno, in po pismu, ki je bilo pred državnim notarjem narejeno, zopet vse škofu nazaj izročil v poljubno porabo.

Katoličani na Českem, Slovani kakor Nemci, poslali so naravnoč svetlemu cesarju spomenico in prošnjo zoper verske postavave. — Dne 1. marcija se je pa v sijajnem zboru kat. pol. društva za vse Česko sklenila resolucija, v kateri izrekajo vrli katoličani preč. českim škofom popolno udanost in odločno voljo, podpirati jih pri vsem, karkoli bodo proti pogubnim „verskim“ postavavam odločili.

V Ljubljani je namestnik deželnega predsednika, knez Metternich, po razglasih na mestnih voglih prepovedal nabirati podpise proti verskim postavavam. — Po tem takim bi se v ustavni Avstriji katoličani morali liberalcem na milost udati? Ne bo dal!

Sv. misijon obhajajo Lazaristi iz Celja v Žu-semu od 28. febr. do 8. marcija.

Gospodarske stvari.

Steklina.

Mnogokrat se sliši, da je stekel pes človeka ali živinče ugriznil; naj torej „Slov. Gospodar“ svojim bralcem v tej zadevi potreben poduk poda.

Pasja steklina, na kateri psi, mačke, volkovi in lesice zbolijo, je neka posebna smrtna bolezen, katere natoro še ne poznamo popolnoma. Le-ta bolezen napravi v truplu bolene živine neki strup, ki se po vgrizu, pri katerem slina v rano pridejo in se s krvjo zmešajo, drugim živinam in tudi človeku vcepi. Ali tudi slina, ki kožo brez rane zadenejo, strup vcepijo, ni gotovo. Iz vcepljenega strupa se izcimi steklina deveti dan, včasih deveto nedeljo, in včasih še pozneje.

Poglavitni vzroki, iz katerih strašna bolezen izvira, so sledeči: Hudi in dolgi mraz, huda vročina, nagla prememba vročine in mraza.